

Sygn. akt *IV Ka 511/22*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Krzysztof Dadełło

Protokolant sekr. sądowy Ewelina Rajska – Krusik

przy udziale Wojciecha Konieczki - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz – Południe w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniach 28 czerwca 2022r. i 24 sierpnia 2022 r.

sprawy **A. F. (1)** s. S. i E. ur. (...)

w C.

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 22 lutego 2022 r. sygn. akt II K 27/19

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>IV Ka 511/22</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
6. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

6.1. *Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji*

Wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 22 lutego 2022 roku o sygnaturze akt II K 27/19 wobec A. F. (1)

6.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

6.3. *Granice zaskarżenia*

6.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
6.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

6.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

7. **Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

6.5. **Ustalenie faktów**

6.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
6.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

6.6. Ocena dowodów

6.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

6.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>8. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego:</p> <p>1. Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonej i przyjęcie ich za w pełni wiarygodne w sytuacji, gdy ocena wiarygodności zeznań pokrzywdzonej przez pryzmat jej choroby - zaburzeń psychicznych z objawami halucynacji słuchowych i urojeń paranoidalnej treści oraz braku innych dowodów potwierdzających wersję pokrzywdzonej, a wręcz zaprzeczających tej wersji (opinia biegłego i dokonane ze strony biegłego ustalenia co do prędkości pojazdu, panujących warunków atmosferycznych, czy ubioru pokrzywdzonej odbiegające od informacji podawanych przez pokrzywdzoną) winna być dokonana przez Sąd z dużą dozą ostrożności i zgodnie z zasadami in dubio pro reo czego ze strony Sądu brak;</p> <p>b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji istniejących wątpliwości jedynie na niekorzyść oskarżonego, w szczególności w zakresie przebiegu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zdarzenia i prawdopodobnej wersji jego mechanizmu powstania w sytuacji, gdy z treści opinii biegłego P. A. (1), którą Sąd uznaje za niebudzącą wątpliwości, jasną, rzeczową i logiczną wynika, iż istnieją dwie prawdopodobne wersje zdarzenia, tym samym przy braku innych bezstronnych i wiarygodnych dowodów zgodnie z zasadą in dubio pro reo dla właściwego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ze strony Sądu orzekającego winna być przyjęta jedynie wersja korzystna dla oskarżonego co nie nastąpiło;

2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez wydanie przedmiotowego wyroku pomimo, iż w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności wnioski z opinii biegłego P. A. (1) nie występuje dostateczny, wymagany bezwzględnie przez przepisy stopień pewności w zakresie braku wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu przestępnego zarzucanego oskarżonemu.

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:

Zarzut niewłaściwego zastosowania prawa materialnego (art.438 pkt 1 k.p.k.) przez uznanie, że wobec oskarżonego należy zastosować instytucje warunkowego umorzenia postępowania (art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k.) z jednoczesnym zastosowaniem art. 46 § 1 k.k. w zakresie konieczności zasądzenia od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej naprawienia szkody – zadośćuczynienia w kwocie 15.000 złotych (art. 46 § 1 k.k.) , jak również zasądzenia od oskarżonego na rzecz oskarżycielki, posiłkowej nawiązki w wysokości 5.000 zł (art. 67 § 3 k.k.).

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>1. Apelacja obrońcy oskarżonego:</p> <p>Odnosząc się do zarzutu dowolnej ceny dowodów, a więc naruszenia art. 7 k.p.k. stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) wtedy, gdy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.); • stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.); • jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.). <p>W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący uzasadni</p>	

(OSNKW 1874/7-8/154, OSNKW 1975/9/133).

Należy wskazać, iż wymogów tych nie spełnia ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji, a przedstawiona w uzasadnieniu wyroku. Sąd meriti nie wypełnił wymogów wynikających z treści art. 7 k.p.k. a także z art. 410 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, iż uzasadnienie Sądu I instancji nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 424 § 1 k.p.k. Przepis ten stanowi, iż uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Sąd Najwyższy wprost wskazał, iż „Uzasadnienie wyroku stanowi dokument o charakterze sprawozdawczym, powinno więc polegać na przedstawieniu w sposób uporządkowany wyników narady z dokładnym wskazaniem – jeśli chodzi o podstawę faktyczną wyroku – tego, co sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych, odrzucając inne. W uzasadnieniu wyroku musi być przedstawiony tok rozumowania sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym. Uzasadnienie wyroku ma dać wyczerpującą odpowiedź na pytanie, dlaczego taki właśnie, a nie inny wyrok został wydany” (wyrok SN z 14.06.1984 r., I KR 120/84, OSNPG 1984/12, poz. 115, z uwagami F. Prusaka, Przegląd orzecnictwa Sądu Najwyższego w zakresie prawa karnego procesowego (za rok 1984), s. 144;

wyrok SN z 12.04.1983 r., III KR 253/82, niepubl.; wyrok SN z 29.09.1973 r., II KR 105/73, OSNPG 1974/3-4, poz. 47; wyrok SN z 22.02.1982 r., II KR 337/81, OSNPG 1983/2, poz. 22; wyrok SN z 28.02.1983 r., II KR 25/83, OSNKW 1983/9, poz. 78; wyrok SN z 14.06.1984 r., I KR 120/84, OSNPG 1984/12, poz. 115; wyrok SN z 18.12.1979 r., III KR 403/79, niepubl.; wyrok SA w Łodzi z 30.12.1998 r., II AKa 241/98, Biul. PA w Łodzi 1999/8, s. 13; wyrok SA w Katowicach z 17.09.2009 r., II AKa 232/09, Prok. i Pr.-wkł. 2010/11, poz. 30). W niniejszej sprawie nie sposób dopatrzeć się toku rozumowania Sądu I instancji w zakresie dokonanej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, uzasadnienia, które dowody stały się podstawą ustalenia takiego a nie innego stanu faktycznego, nadto uzasadnienie nie wskazuje w ogóle podstawy prawnej zapadłego orzeczenia. Uzasadnienie musi zawierać tok rozumowania sądu orzekającego tak, aby sąd odwoławczy mógł skontrolować i wypowiedzieć się co do słuszności tego rozumowania, a przede wszystkim co do jego zgodności z zebrany materiał dowodowy i poczynionymi ustaleniami (wyrok SA w Warszawie z 22.05.2015 r., II AKa 128/15, LEX nr 1766091). W orzecznictwie ETPC wskazuje się, że sądy krajowe powinny z odpowiednią precyzją wskazywać podstawy swoich rozstrzygnięć, gdyż umożliwia to stronom realne skorzystanie z prawa do zaskarżenia orzeczenia (wyrok ETPC z 16.12.1992 r. w sprawie H. przeciwko Grecji, skarga nr 12945/87, § 33-37; a także wyrok ETPC z 28.05.2009 r. w sprawie K., M. i K. przeciwko Rosji, skargi nr 72839/01, 74124/01, 15625/02,

§ 25). Prawo do zapoznania się z uzasadnieniem rozstrzygnięcia traktowane jest zatem jako jeden z elementów prawa do rzetelnego procesu, przewidzianego w art. 6 EKPC.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji wskazał, iż podstawą ustalenia stanu faktycznego sprawy (poz. 1.1) są między innymi wyjaśnienia oskarżonego A. F. (2), zeznania świadka M. S., opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków (k. 70-94) oraz opinia biegłego P. A. (1). Jednakże analiza tych dowodów nie uzasadnia przyjęcia, iż dowody te mogły w całości być podstawą ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Należy wskazać, iż wyjaśnienia oskarżonego nie przyznającego się do winy, wskazującego okoliczności wybiegnięcia pokrzywdzonej z samochodu, który zasłaniał mu widoczność, są całkowicie odmienne od relacji pokrzywdzonej wskazującej, że rozpoczęła przechodzenie przez przejście dla pieszych, gdy jakiś pojazd zatrzymał się przed tym przejściem. Sąd I instancji wskazał, że wyjaśnienia oskarżonego „zasługiwały na uwzględnienie, znajdowały bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym”. Sąd nie wskazał, jaki materiał dowodowy stanowił potwierdzenie wyjaśnień oskarżonego. W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadka M. S., wskazując, iż „były one jasne, rzeczowe, logiczne”. Nie odniósł się do rozbieżności między wiarygodnymi wyjaśnieniami oskarżonego (wyjaśniającego odmiennie niż świadek), a także ustaleniami biegłego P. A. (2). Należy mieć na uwadze, że świadek podała, że

samochód oskarżonego poruszał się ze znaczną prędkością (k. 343v akt sprawy), podczas gdy biegły obliczył, że prędkość samochodu T. (...) wynosiła 40 km/h (k. 340v) a uwzględniając manewr hamowania, to w momencie zderzenia wynosiła 31 km/h (k. 351). Nie sposób uznać ją za znaczną, jak wynikało z zeznań pokrzywdzonej. Należy wskazać, iż wyrok nie może zapaść na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem Sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.)” (wyrok SA w Łodzi z 18.04.2001 r., II AKa 246/00, Prok. i Pr.-wkł. 2002/10, poz. 28; wyrok SA w Gdańsku z 23.09.2004 r., II AKa 281/04, LEX nr 1643088; wyrok SA w Katowicach z 22.02.2005 r., II AKa 453/05, KZS 2005/7-8, poz. 136; wyrok SA we Wrocławiu z 8.06.2016 r., II AKa 113/16, LEX nr 2067978). W sytuacji braku właściwej oceny materiału dowodowego we wskazanym zakresie, dochodzi do naruszenia art. 7 k.p.k., a naruszenie to jest na tyle istotne, że ma wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Należy też wskazać, iż Sąd nie zaprezentował żadnej oceny opinii biegłego P. A. (1). Sąd meriti podał, że biegły wyróżnił dwie wersje, a następnie omówił obie. Z żadnej części uzasadnienia nie wynika, na podstawie jakich dowodów wykluczył jedną z wersji i z jakich powodów przyjął za podstawę ustaleń drugą z wersji. Biegły w swojej opinii wskazał jednoznacznie, że z technicznego

punktu widzenia, żadnego wariantu zdarzenia nie można wykluczyć, a ocena osobowego materiału dowodowego pozostaje w kwestii organu orzekającego, czego Sąd I instancji nie poczynił. Jak zasadnie przyjmuje się orzecznictwie, w razie istnienia sprzeczności między dowodami sąd powinien wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich oparł się i dlaczego oraz dlaczego inne odrzucił; z taką samą starannością i dokładnością powinien ocenić zarówno dowody, które odrzucił, jak i te, na których oparł orzeczenie (wyrok SN z 28.02.1983 r., II KR 25/83, OSNPG 1984/3, poz. 17; wyrok SA w Katowicach z 14.04.2016 r., II AKa 64/16, LEX nr 2047105). Nie wystarcza arbitralne stwierdzenie, że z dwóch sprzecznych z sobą dowodów sąd wybiera jeden z nich i temu tylko daje wiarę bez wskazania, dlaczego (wyrok SN z 28.07.2004 r., V KK 103/04, Prok. i Pr.-wkl. 2004/11–12, poz. 6). W sytuacji, gdy zeznania istotnego świadka są wewnętrznie niejednolite i częściowo sprzeczne, obowiązkiem sądu jest zaprezentowanie tych sprzeczności lub niekonsekwencji i wyraźne określenie stosunku do tych zeznań, tj. ustalenie, które zeznania obdarza się wiarą, a którym wiary tej się odmawia, lub też wskazanie, czy tego waloru nie przyznaje się całości złożonych zeznań (wyrok SA w Lublinie z 27.12.2001 r., II AKa 250/01, Prz. Orz. PA w Lublinie 2002/18, s. 41).

Przepis artykułu 424 § 1 k.p.k. zobowiązuje do „zwięzłego” przedstawiania wywodów uzasadnienia w zakresie dotyczącym przewidzianych w dalszej części tego przepisu składników treściowych uzasadnienia. Słowo „zwięzły” oznacza „taki, który precyzyjnie

wyraża myśl, zawiera wiele treści, w krótkiej formie, w niewielu słowach” (Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny, t. 50, red. H. Zgórkowa, Poznań 2005, s. 190). Językowe znaczenie tego słowa pozwala przyjąć, że zwięzłość uzasadnienia polega na tym, że wyrażone są w nim sposób precyzyjny wszystkie kwestie, które zawiera wyrok, w sposób zwarty, bez zbędnych słów. (por. Ryszard A. Stefański (red.), Stanisław Zabłocki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom. III. Komentarz do art. 297-424, WKP 2021). Zwięzłość uzasadnienia polega na niewystępowaniu elementów zbędnych dla funkcji komunikatywnej i nerelevantnych stylistycznie (. N. Kilka uwag o zwięzłości pisemnego uzasadnienia wyroku w polskim procesie karnym w świetle nowelizacji art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., KSAG 2015/2, s. 48–49). Jednakże „zwięzłość” nie może pociągać za sobą osłabienia poznawczej wartości uzasadnienia; wymóg dotyczy wyłącznie formy zawartości treściowej uzasadnienia (R. Ponikowski, J. Zagrodnik [w:] Kodeks..., red. J. Skorupka, 2020, s. 1204). Zwięzłość uzasadnienia wymaga, aby było ono na tyle treściwe, na ile to możliwe, i na tyle obszerne, na ile jest to konieczne do realizacji przypisanych mu funkcji (K. Z., Zwięzłe uzasadnienie – czy to jeszcze uzasadnienie? [w:] F. iustitia, pereat mundus. Księga jubileuszowa poświęcona Sędziemu Sądu Najwyższego Stanisławowi Zabłockiemu z okazji 40-lecia pracy zawodowej, red. P. Hofmański, Warszawa 2014, s. 672).

Nie ulega wątpliwości, iż zgodnie z treścią art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia

wymogów określonych w art. 424 k.p.k. (wyrok SA w Katowicach z 24.03.2016 r., II AKa 521/15, LEX nr 2023570; wyrok SA w Katowicach z 12.01.2017 r., II AKa 411/16, LEX nr 2278193; wyrok SA w Katowicach z 25.05.2017 r., II AKa 112/17, LEX nr 2343426). Nie oznacza to, wszakże, że wady pisemnych motywów zaskarżonego wyroku utraciły jakiegokolwiek znaczenie w ramach instancyjnej kontroli wyroku (wyrok SA w Katowicach z 24.03.2016 r., II AKa 521/15, LEX nr 2023570). Braki w uzasadnieniu nadal mogą wskazywać, że w procesie wyrokowania lub na etapie gromadzenia dowodów doszło do uchybień, które świadczą o takim stopniu wadliwości wyroku, że powodują konieczność jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Wymaga to jednak podniesienia przez apelujących innych zarzutów odwoławczych, które zostaną powiązane z treścią uzasadnienia wyroku dla wzmocnienia argumentacji w zakresie jego wadliwości (wyrok SA w Gdańsku z 17.03.2016 r., II AKa 438/15, LEX nr 2073883). Taka też sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Sporządzone w niniejszej sprawie uzasadnienie uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylecia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jak podaje się w orzecznictwie, do uchylecia wyroku może prowadzić jedynie taka wadliwość uzasadnienia, ze względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (wyrok SN z 7.10.1983 r., Rw 797/83, OSNKW

1984/5–6, poz. 58; M. Cieślak, Z. Doda, Kierunki orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie postępowania karnego (lata 1980–1983), s. 118–119; postanowienie SN z 10.01.2008 r., II KK 270/07, LEX nr 354285, z glosą aprobującą P. Rogozińskiego, GSP-Prz. Orz. 2008/4, s. 129–146; wyrok SA w Lublinie z 3.06.2015 r., II AKa 277/14, LEX nr 1768708; wyrok SA w Warszawie z 28.01.2016 r., II AKa 349/15, LEX nr 2052566; wyrok SA w Białymstoku z 15.03.2016 r., II AKa 16/16, LEX nr 2136978; wyrok SA w Warszawie z 19.05.2016 r., II AKa 84/16, LEX nr 2171299; wyrok SA w Białymstoku z 9.06.2016 r., II AKa 30/16, LEX nr 2136976; wyrok SA w Szczecinie z 22.06.2016 r., II AKa 52/16, LEX nr 2151553; wyrok SA w Krakowie z 6.09.2016 r., II AKa 116/16, LEX nr 2287987; wyrok SA w Gdańsku z 20.10.2016 r., II AKa 95/16, LEX nr 2333212; wyrok SA w Gdańsku z 27.10.2016 r., II AKa 162/16, LEX nr 2191575; wyrok SA w Szczecinie z 23.03.2017 r., II AKa 2/17, LEX nr 2287456; wyrok SA w Katowicach z 26.05.2017 r., II AKa 121/17, LEX nr 2343406; wyrok SA w Krakowie z 24.01.2018 r., II AKa 270/17, LEX nr 2574097; wyrok SA w Katowicach z 26.02.2018 r., II AKa 460/17, LEX nr 2480869; wyrok SA w Białymstoku z 1.03.2018 r., II AKa 229/17, LEX nr 2487672; wyrok SA we Wrocławiu z 19.09.2018 r., II AKa 197/18, LEX nr 2586680).

Należy zwrócić również uwagę, iż oprócz wspomnianych mankamentów dotyczących oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z przedmiotowego uzasadnienia wynika, iż Sąd dopuścił się obrazy przepisu art. 410 k.p.k. Apelujący podniósł, iż nie dokonano właściwej oceny zeznań pokrzywdzonej w sytuacji,

gdy w świetle jej choroby, zaburzeń psychicznych z objawami halucynacji słuchowych i urojeń winna być dokonana przez sąd z dużą ostrożnością. Choć nie da się pominąć, iż w sprawie uzyskano opinię biegłego R. U., a na rozprawie słuchano świadka w obecności biegłych psychiatry J. P. i psychologa T. K. (1), którzy na rozprawie w dniu 02.11.2021 roku opiniowali w zakresie zeznań pokrzywdzonej, jednakże te istotne dowody w żaden sposób nie były analizowane i ocenione przez Sąd meriti. Sąd Rejonowy wskazał (str. 4 uzasadnienia), iż świadek M. S. składała zeznania w obecności biegłego psychiatry z uwagi na jej stan zdrowia, jednakże z opinii biegłego wynika, że nie dopatrył się on wpływu choroby na treść zeznań składanych w sprawie. Zgodnie z art. 192 § 2 k.p.k., jeżeli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd lub prokurator może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa, a świadek nie może się temu sprzeciwić. Przepis ten dopuszcza przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub psychologa, co ze względu na posłużenie się dla połączenia tych podmiotów funktorem zdaniowym „lub” pozwala przyjąć, że można powołać także biegłego lekarza i psychologa. W piśmiennictwie przyjmuje się, że w sytuacji, gdy jeden z nich nie może uporać się z problemem opiniodawczym, wówczas aktualizuje się wskazanie do powołania obu w charakterze biegłych (por. J. Gurgul, Recenzja książki L.K. Paprzyckiego, Prawna problematyka opiniowania psychiatryczno-psychologicznego w

postępowaniu karnym oraz w zakresie ochrony zdrowia psychicznego, Kraków 2006, Prok. i Pr. 2007/12, s. 141). W niniejszej sprawie Sąd I instancji zdecydował o słuchaniu świadka w obecności biegłego psychiatry i psychologa. W konsekwencji ocena wiarygodności zeznań świadka należy wyłącznie do sądu orzekającego i jeśli nawet biegli wypowiedzieli się, że zeznania złożone przez świadka można uznać za wiarygodne, to oceny takie czynione jest tylko w płaszczyźnie specjalistycznej (psychiatrycznej czy psychologicznej), ale nie uwzględniają możliwości składania niewiarygodnych zeznań z innych powodów niż chorobowe. (por. wyrok SN z 4.11.1988 r., V KRN 230/88, OSNPG 1989/11, poz. 79; wyrok z 8.02.2000 r., V KKN 45/98, LEX nr 50944). W niniejszej sprawie Sąd dokonując analizy i oceny materiału dowodowego całkowicie pominął opinie biegłego psychologa, jak też wcześniej sporządzoną opinię biegłego specjalisty patomorfologa R. U.. Również te dowody, jak też dowód z opinii biegłego psychiatry nie stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego w sprawie, co wynika z rubryki 1.1 uzasadnienia wskazującego dowody będące podstawą ustalenia stanu faktycznego. Zgodnie z przepisem art. 410 k.p.k. podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które

ją podważają (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27.04.1979 r. III KR 50/79 OSNPG 1979/10/140, z dnia 30.07.1979 r. III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43, z dnia 14.06.1984 r. I KR 120/84 OSNPG 1984/12/115, z dnia 1.02.1996 r. III KRN 191/95 Prok. i Pr. 1996/7-8/11). Naruszeniem tego przepisu jest sytuacja, gdy sąd orzekający pominie jakąś okoliczność ujawnioną w toku rozprawy lub oprze ustalenia faktyczne na okoliczności w toku rozprawy nie ujawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.04.1997 r. IV KKN 103/96 Prok. i Pr. 1997/10/12).

Zasadny jest zarzut obrońcy w zakresie niewyjaśnienia okoliczności dotyczących pogody w dniu i miejscu zdarzenia. Sąd ustalił, że warunki pogodowe nie były sprzyjające, nawierzchnia była mokra, panował mrok, wskazując, iż ustalenia te poczynił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1). Jednakże zeznania pokrzywdzonej w tym zakresie są odmienne. Sąd nie wskazał, na podstawie jakich dowodów zweryfikował powyższe odmienności w relacjach przesłuchanych stron. W sprawie nie podjęto inicjatywy dowodowej, by zwrócić się do odpowiedniej instytucji celem bezspornego ustalenia warunków pogodowych tego dnia w miejscu zdarzenia.

W tym stanie rzeczy jawi się jako zasadny zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Reguła in dubio pro reo, zawarta w tym przepisie, odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych winna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną

inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Reguła ta ma, więc zastosowanie jedynie wtedy, gdy wyczerpane zostały wszystkie możliwości w procesie, a mimo to nadal istnieją wątpliwości, których nie można usunąć ani w świetle zebranych dowodów, ani w świetle logicznego rozumowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991 r. WR 107/91 OSNKW 1992/1-2/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.11.1996 r. V KKN 215/96 Prok. i Pr. 1997/5/4). W sytuacji, gdy z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu. W takim przypadku sąd zobowiązany jest dokonać ustaleń faktycznych kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, której granice wyznacza art. 7 k.p.k. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. w żadnym razie nie może być, bowiem interpretowany jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych, w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego wersje wypadków. Wyrażona w nim zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega, bowiem na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.03.1997 r. VKKN 213/96 Prok. i Pr. 1997/9/6, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.07.1997 r. IV KKN 142/97 Prok. i Pr. 1997/12/4, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.04.1976 r. III

KR 86/76 OSNPG 1977/2/16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.02.1990 r. I KR 6/90 niepubl.).

W niniejszej sprawie, jak wykazano wcześniej, sąd meriti nie wyczerpał możliwości procesowych w zakresie swobodnej oceny dowodów zgodnie z art. 7 k.p.k., a wręcz z uzasadnienia wyroku wynika, że przyjął obie odmienne wersje prezentowane przez oskarżonego oraz przez pokrzywdzoną jako wiarygodne. Podobnie postąpił z opinią biegłego, która jest dwuwariantowa i nie przesądza żadnego z wariantów zdarzenia. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że arbitralnie przyjął wersję wskazującą na sprawstwo oskarżonego, co w takiej sytuacji stanowiło naruszenie art. 5 § 2 k.p.k.

W świetle argumentacji przedstawionej przez Sąd Najwyższy w uchwale I KZP 3/19 z dnia 22.05.2019 roku konieczność przeprowadzenia wszystkich dowodów na rozprawie przed Sądem I instancji – przewidziana w art. 437 § 2 in fine k.p.k. będzie zachodziła również wtedy, gdy nieprawidłowe przeprowadzenie większości dowodów czy też dowodów najistotniejszych spowoduje niemożność poddania ocenie także tych przeprowadzono prawidłowo. W niniejszej sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

2. *Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:*

Odnosząc się do zarzutu stawianego w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, należy stwierdzić, iż w wypadku uchylenia wyroku i przekazania sprawy do

ponownego rozpoznania orzeczenie o karze i innych środkach pozostaje rozstrzygnięciem akcesoryjnym wobec stwierdzenia winy i uchylenie przez sąd odwoławczy wyroku w tej ostatniej części, tj. w zakresie winy, oznacza automatycznie uchylenie orzeczenia także co do kary i innych środków bez potrzeby wskazywania poszczególnych punktów wyroku zawierających takie orzeczenia. (por. Dariusz Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022). Pomimo tego Sąd odwoławczy wskazuje, iż zapadły wyrok, którym to Sąd Rejonowy warunkowo umorzył postępowanie na okres próby jednego roku całkowicie ignoruje zalecenia i uwagi Sądu odwoławczego wyrażone w wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 19.12.2018r. sygn. akt IV Ka 1048/18. Sąd odwoławczy uchylając wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 24 sierpnia 2018 roku, sygn. akt II K 941/18 i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania stwierdził, iż Sąd I instancji nie dokonał oceny w zakresie podstawowego warunku stosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania a mianowicie oceny stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i na jakiej podstawie uznał, że są one nieznaczące. Wskazał, iż okoliczności czynu mają w realiach sprawy szczególną doniosłość, zważywszy na charakter naruszenia elementarnych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowych polegających na potrąceniu pieszej na oświetlonym przejściu dla pieszych. Uchylając wyrok Sąd odwoławczy wskazał, iż w toku nowego postępowania Sąd winien ponownie dokonać ocena stopnia winy i stopnia społecznej

<p>szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 115 §2 k.k. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie ww. pogląd i zaprezentowaną tam argumentację w pełni podziela.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego:</p> <p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p> <p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:</p> <p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie przestanków do warunkowego umorzenia przedmiotowego postępowania i wymierzenie oskarżonemu stosowanej kary przewidzianej w przepisie art. 177 § 1 k.k. wraz z ewentualnym zadośćuczynieniem w wysokości 15.000 zł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu, ewentualnie o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej nawiazki w wysokości 15.000 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej był zasadny, gdyż niewłaściwe przeprowadzenie przez</p>		

Sąd I instancji postępowania dowodowego oraz dowolna analiza i ocena materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, doprowadziły do wadliwych ustaleń faktycznych będących podstawą orzeczenia. Na obecnym etapie postępowania, bez wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy zmierzających do usunięcia pojawiających się w sprawie wątpliwości nie można prawidłowo wyrokować i dlatego Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok uchylił i sprawę przekazał Sadowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania. Wobec wydania orzeczenia kasatoryjnego wnioski o zmianę wyroku były niezasadne.

<p>9. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>10. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>6.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>6.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwięźle o powodach zmiany	

6.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
6.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
W aktualnie obowiązującym modelu postępowania apelacyjnego możliwość wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym jest uzasadniona zaistnieniem takich rażących uchybień w procedowaniu sądu pierwszej instancji, które wręcz dyskwalifikują postępowanie przed sądem a quo jako podstawę rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, gdyż nie zachowano standardu rzetelnego procesu. Konieczność przeprowadzenia wszystkich dowodów na rozprawie przed Sądem I instancji będzie zachodziła również wtedy, gdy nieprawidłowe przeprowadzenie większości dowodów czy też dowodów najistotniejszych spowoduje niemożność poddania ocenie także tych przeprowadzono prawidłowo. W przedmiotowej sprawie postępowanie przed Sądem I instancji musi		

<p>zostać przeprowadzone ponownie, skoro w kontekście wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej, było ono w istocie nieprzydatne dla osiągnięcia tego celu i z obiektywnego punktu widzenia nie prowadziło do możliwości poczynienia trafnych ustaleń przez Sąd I instancji (tak zgodnie z argumentacją przedstawioną przez Sąd Najwyższy w uchwale I KZP 3/19 z dnia 22.05.2019 roku).</p>		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p>6.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Rozpoznając sprawę ponownie Sąd I instancji powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości w sposób pozbawiony wyżej opisanych uchybień, dokonując oparcia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych o dowody przeprowadzone (lub ujawnione) w toku rozprawy głównej. Następnie dokona wszechstronnej, wnikliwej, wieloaspektowej i konfrontacyjnej analizy wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, wyprowadzając wnioski</p>		

zgodne z treścią art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Ocena ta musi uwzględniać zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, tak aby nie przekroczyć granic swobody oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ponownie rozpoznając sprawę należy wyjaśnić wszelkie rozbieżności między relacjami oskarżonego i pokrzywdzonej, dokonać zgodnie z regułami art. 7 k.p.k. oceny opinii zebranych w sprawie, tj. zarówno opinii dotyczących rekonstrukcji wypadku, jak też opinii medycznych w zakresie psychologicznej wiarygodności zeznań pokrzywdzonej. Zasadne jest rozważenie, czy dotychczas sporządzone opinie spełniają wymogi art. 201 k.p.k. i rozważenie zasadności wezwania ponownie tych samych biegłych lub powołania innych. Należy mieć na względzie, iż w razie zaistnienia sytuacji określonych w art. 201 k.p.k. przepis ten przewiduje dwie możliwości reakcji sądu. Ponowne wezwanie tych samych biegłych lub powołanie innych ekspertów. Wybór należy do organu procesowego, a ustawa nie preferuje żadnego z możliwych rozwiązań. (zob. wyrok SN z dnia 18 czerwca 1980 r., V KRN 274/79, OSNKW 1981, nr 4-5, poz. 20). (por. Tomasz Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz, LEX 2014). Tak też Dariusz Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany LEX/el. 2021: „Ustawodawca również w kwestii usunięcia wad opinii opisanych w komentowanym przepisie pozostawia decyzję co do wyboru sposobu jej dokonania organowi procesowemu. Zgodnie z literalną wykładnią ma on

możliwość zarówno powołania tych samych biegłych, jak i zasięgnięcia opinii podmiotu, który nie występował w sprawie w tym charakterze. Również wyrok 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1980 r. V KRN 274/79, OSNKW 1981/4-5, poz. 20. W sytuacji, gdy Sąd widzi, że sporządzone w sprawie opinie są pełne, jasne i wewnętrznie niesprzeczne, a brak podstaw do sięgania do reguł określonych w art. 201 k.p.k., to należy w zakresie ich analizy i oceny sięgnąć do art. 7 k.p.k. Takiej też oceny, w ramach art. 7 k.p.k., w przedmiotowej sprawie nie dokonano, a konieczne jest podczas ponownego rozpoznania sprawy.

Zaznaczyć również należy, że orzeczenie Sądu Okręgowego nie przesądza o ostatecznym rozstrzygnięciu tej sprawy, jednakże Sąd I instancji realizując powinności wynikające z treści art. 410 k.p.k. winien przeprowadzić merytoryczną analizę całości materiału dowodowego, po jego uzupełnieniu w sposób wskazany powyżej, uczynić to w sposób kompletny i wnikliwy. Nie ma w związku z tym wątpliwości, że powinno to zostać poprzedzone w toku przewodu sądowego ponownym przesłuchaniem oskarżonego, pokrzywdzonej, biegłych powołanych w sprawie, ale przesłuchaniami przeprowadzonymi w sposób wnikliwy, adekwatny również do faktu kwestionowania sprawstwa przez oskarżonego, które powinny zmierzać do wyjaśnienia wszystkich, istotnych dla rozstrzygnięcia, wątpliwości. Sąd winien te dowody skonfrontować, tak aby można było ocenić wnioski przeprowadzonej

<p>przezeń analizy i zasadność wyciągniętych z niej wniosków. Na chwilę obecną zgromadzone dowody nie pozwalają na przesądzenie kwestii sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, gdyż na obecnym etapie postępowania, bez wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy zmierzających do usunięcia pojawiających się w sprawie wątpliwości nie można prawidłowo wyrokować, a rozstrzygnięcie będzie możliwe dopiero po ponowieniu postępowania dowodowego i przeprowadzeniu go w sposób rzetelny.</p>		
<p>6.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<p>11. Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

12. PODPIS

6.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia

ustalenie, którego dotyczy apelacja	22.02.2022 roku sygn. akt II K 27/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

6.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżycielka posiłkowa	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 22.02.2022 roku sygn. akt II K 27/19	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana